

“Tvá zbraň je rezavá hlupáku!”

Nejde o vzhled, ani o zbraň, ale o toho, kdo ji drží! Došlo mu konečně a s výsměchem křikl na krále “Aby tě jedním úderem zabila!”

Provedl výpad, Filip ho vykryl štítem. Enzim zaútočil znovu a znovu, ale každá rána se zachytila o královo štít.

“Hlupáku!” křičel a štítem narazil do Enzima, který, než se vzpamatoval ležel na zemi.

Král se k němu řítíl a bodl mečem. Enzim na poslední chvíli uhnul a meč se zabodl vedle jeho hlavy.

Pokusil se rychle překulit a zvednout, ale král ho kopl do břicha a on spadl zpět. Filip zaútočil štítem, Enzim se pokusil vyhnout, ale štít zasáhl jeho ruku.

Upustil meč a zařval bolestí. Ruka mu hořela a on se nedokázal pořádně soustředit na to co se děje kolem něj.

Krev mu proudila ze zraněné ruky a on se postavil na nohy. Král vítězně stál kousek od něj. Nevšímající si jeho pokusu o zvednutí, až když Enzim stál na nohou, tak zareagoval a odkopl Instikibur daleko od obou.

“Budu čestný, když to tvůj zvrácený řád nedokáže.” zasunul meč do pochvy a rozběhl se štítem proti elitáři.

Narazil do něj, elitář jeho náraz ustál. Chytl štít a tlačil proti nepříteli, ten však nepovoloval a rychle se vytočil.

Enzim stále tlačící na štít upadl a tvář se mu smáčela krvavým sněhem.

“Stále chceš bojovat?” zasmál se Filip, kopl do Enzima a ten se překulil na záda.

Svět se mu motal a před očima se dělaly mžitky. Boj měl prohraný dříve, než začal, byl už vyčerpaný z dlouho trvající válečné vřavy, zatímco král byl čerstvě připravený zabíjet.

Neměl ani zbraň, ani vůli dál pokračovat, jediné, co ho drželo byla touha ochránit své svěřence.

Zvolil sis špatně, měl jsi vybrat někoho jiného.

Říkal jak věčné bytosti, tak svým dvěma mistrům. Měl slzy v očích, kovovou chuť krve v ústech. Nedokázal se soustředit na nic kromě blížíící se čepele na jeho krk. Vše se motalo a zdálo tak vzdálené, nevěděl za jak dlouho ho meč zasáhne, ale věděl, že to není dlouho.

“Sbohem, bratři...” vydechl naposledy a cítil nával bolesti, který proudil jeho tělem.

Byla to smrt.

Stěží zavřel uslzené oči a uklidnil svou mysl.

Svět najednou zaplavilo teplo, klid se rozpoutal v jeho duši a zdrcující bolest byla pryč. Jako by se nic z toho nestalo. Cítil své zavřená víčka, ale oslepovalo ho teplo.

Snažil se promluvit, ale hrdlo měl stažené a nedokázal říct ani slovo, nedokázal se pohnout. Je to smrt? Zemřel právě? Takhle se všichni cítí poté co naposledy vydechnou?

Tělem mu projel teplý proud síly, jako by v jeho žilách vřela krev.

Vytřeštil oči, pálily ho, ale vše viděl. Bolest byla pryč, kovová chuť v jeho puse i slzy.

Svět se netočil a králův meč, byl zaseknutý ve vzduchu kus nad Enzimem. Probodával bílou paži, která vycházela z enzymova srdce, připomínala sochu, ale byla téměř průhledná.

“Co se to děje!” křikl král a začal couvat, meč nechal zabodnutý na místě.

Vyděšení ozbrojenci udělali krok dozadu a někteří z nich se jemně uklonili.

“Bohové.”

“Je to zrůda!”

“Zázrak.” hasl okolní dav ozbrojených vojáků a někteří z nich povolili své štíty.

Enzim se bez problémů postavil na nohy. Bolest, která mu před pár momenty bránila v pohybu byla pryč. V ruce svíral meč, Instikibur už neležel lokty od něj a místo toho byl v plné své kráse v jeho sevřené dlani. Cítil žár v jeho očích a bodavé pohledy všech v okolí.

Filip pomalu couval a Enzim konečně pochopil proč. Krev na jeho zbroji se pomalu odpařovala, veškerá zranění zmizely. Jeho oči zářily

jasněji než samotné slunce. Na jeho zádech dřímaly pár honosných žluto-bílých křídel, které byli téměř průhledné a nad hlavou mu svítila neznáma runa.

“Jsi dílo ďáblov!” křikl stále couvající král.

“Jediný ďábel. Jež kdy vkročil na Kunid jsi ty, Králi Filipe. Přivedl jsi smrt a utrpení, které tímto dnem došlo konci.” enzymův hlas byl doprovázen bitím hromů a chladným kovovým hlasem, zabodávajícím se do duší.

Nechápal, co se stalo, ale bylo mu jasné, že je to Instikibova síla.

Dokázal jsi to. Jsme jedním. Řekl známý hlas v jeho hlavě a on byl rád, že se anděl vrátil.

Enzim se dál přibližoval královým směrem, jeho krok zněl hromem a král pomalu couval. Docházel mu však prostor. Byl pomalejší a pomalejší, krčil se k zemi a bědoval svou duší. Na jeho tváři se tvořila grimasa strachu, stejná grimasa, kterou měli tisíce mužů posláni na smrt. V očích měl slzy a vrásky se mu prohlubovaly.

“Nech mě být zrůdo!” křikl, ale Enzim pokračoval.

Byl už téměř u krále, skočil a rychlým mávnutím své paže jej chytil. Stiskl své prsty kolem jeho hrdla a začal tlačit.

Za normálních okolností by okolní vojáci šli proti němu, ale teď to bylo jinak. V jejich očích byla zrůda, či bůh a spousta z nich už sklopila své zbraně.

Válečná vřava se utišila a všichni teď sledovali jejich souboj. Nikdo z nich nic podobného neviděl, bylo jim jedno, že nepřítel vedle nich nehybně stojí, brali si jeho příkladu a zírali na andělskou postavu.

Je to bůh, hnalo se mnohým v hlavě, jiní v něm viděli vyvoleného šampiona pozemského světa.

“Za všechny své hříchy.” Řekl dvojí hlas, sevření ještě ztěžklo. Králova tvář modrala, jak ztrácel dech. “Budeš potrestán božím trestem.”

Filip padl na zem, stěžl lapal po dechu a elitář ho kopl do břicha, stejně jako udělal král tolikrát jemu.

“Jsi nic víc, než jen zrádce!” jeho hlas byl udýchaný a plný beznaděje.

Enzim mu neodpověděl a namísto toho ho znovu chytl a hodil ho po dvojici mužů, kteří stále měli své štíty nahoře, tvořící zeď.

Měl mnohem větší sílu než normálně, ale věděl proč. Byla to síla, kterou kdysi nosil Instik.

“Pusťte mě!” řekl, když se konečně vzpamatoval z rány. Na vysokých štítech byla obtisklá jeho tvář. Rval své ruce mezi štíty a snažil se je rozervat, ale marně.

Když mu to konečně došlo přestal, rozběhl se chtěl je oběhnout, ale marně. Kam běžel tam muži zvedali své štíty.

“To je zrada! Velezrada! Pusťte mě!” Křičel dál, ale žádný z mužů neposlechl. Nikdo mu už nebyl věrný.

“Radši zradím krále, než boha!” okřikl ho jeden a srazil ho velkým štítem k zemi.

Tak to si o mě myslí? Že jsem bůh? Jsem jako oni. Pomyslel si, blížil se k Filipovi a znova ho chytl.